

grafies històriques del cos, entre altres actes repartits al llarg de l'any.

La gent s'aboca a aquestes activitats amb alegria. Sense anar més lluny, la caminada per la sèquia de l'1 de maig passat ha aplegat quasi 200 persones. Fent cua per l'esmorzar que ens van oferir al final del recorregut, vaig sentir que una dona exclamava a propòsit de la participació: «Quanta gent!... És que els bombers te'ls estimes». Aquella dona tenia tota la raó, i condensava amb el seu comentari la gratitud que sent la població per un servei de primera necessitat fet per persones que comprometen el seu temps i la seva vida de manera valenta i altruista. Doncs per molts anys!

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

La mirada maragalliana | A partir d'ara, els viatgers que visitin el Ripollès podran, si ho desitgen, abocar-hi una mirada maragalliana. Joan Maragall, que va morir enguany farà cent anys, tenia el costum de passar les vacances a casa nostra amb la seva família, aprofitant la línia de tren que, a partir de 1880, va unir Barcelona amb Sant Joan de les Abadesses i permetia als estiuencs desplaçar-s'hi. Durant aquelles estades estiuencs el poeta, un dels

noms cabdals del Modernisme, intel·lectual polièdric i compromès, magnífic traductor i excel·lent articulista, va compondre algunes de les seves poemes més conegudes, com *La vaca cega* o *A Muntanya*, i s'hi inspirà per recrear *El comte Arnau*.

Amb l'ajut del magnífic opuscle recentment editat els visitants podran recórrer els indrets de Sant Joan, Camprodon o Núria que el poeta va immortalitzar, mentre escolten la veu poderosa de l'autor. L'allau infinit de mots amb què el món actual ens colga fa que sovint negligim el batec somort però incessant dels poetes, però la seva «paraula viva» continua disposada a ajudar-nos a desentranyar el que veiem, a interpretar més pregonament la realitat. El dia de presentació de la ruta literària van assistir a l'acte diversos membres de la família Maragall, entre els quals destacariem l'expresident de la Generalitat, i tots plegats van seguir un itinerari emotiu i concorregut.

Marian Font, un trosset de La Lira | Hi ha llocs màgics que perduren dins la memòria d'un poble. A Ripoll, si pronuncieu *La Lira*, hi ha qui us evocarà encara un teatret minúscul però entranyable on, durant dècades, es va escenificar l'activitat teatral. Aquest indret va ser enderrocat per construir-hi un altre tipus de proposta arquitectònica, però s'hi ha servat un petit espai al qual s'ha assignat un contingut cultural, i han decidit batejar-lo amb

el nom d'un vilatà que va fer molt per l'art de Talia. Marian Font era quec, s'entrebancava constantment, però dalt de l'escenari no s'equivocava mai: havia superat el seu defecte a força de voluntat i constància tot fent teatre, la seva veritable passió. Home molt actiu, va ser vicepresident de l'Orfeó, conservador de la Biblioteca Mata, impulsor dels gegants, restaurador de la Festa dels Elois i recuperador de la dansa dels clavells, director d'una escola de declamació i... autor, director i actor. Personatge eclèctic, en morir l'any 1952, en reconeixement a la seva decisiva aportació, l'agrupació teatral de la població va decidir emprar el nom de qui n'havia estat l'ànima, nom que encara avui manté i que, en ressuscitar-lo a cada muntatge escènic, ha fet que continui viu dins la nostra memòria.

>> *L'exposició sobre Maragall recrea el menjador de casa seva.*

ACN - ELISENDA ROSANAS

>> *Representació d'El comte Arnau a Sant Joan de les Abadesses.*

SERRAT - ANNA PAGESPÉTTI

SERRAT - ANNA PAGESPÉTTI